

**Λόγος επίκληδεις στον μακαριστό Ίερέα Πρωτ. Μιχαήλ Πετράκη
υπό του Σεβ. Μητροπολίτου Ίεραπύτνης και Σητείας κ. Κυρίλλου
(Ι. Ναός Μεταμορφ. Σωτήρος Ίεράπετρας, 21/2/2021).**

*«Μακάριοι οί νεκροί οί έν Κυρίω άποθνήσκοντες άπ' άρτι...
ίνα άναπαύσωνται έκ τών κόπων αύτών» (Άποκ. ιδ' 13).*

Μέ αισθήματα βαθυτάτης θλίψης και κατώδυνης λύπης, ως άνθρωποι, αλλά και μέ την έλπίδα τής Άναστάσεως, Άγαπητοί Πατέρες και πενθηφόρο έκκλησίασμα, τελούμε τήν Ήξόδιο Άκολουθία του μόλις πρό όλίγων ώρων έκμετρήσαντος τό ζήν, Αϊδεσιμολ. Πρωτοπρ. Μιχαήλ Πετράκη, τόν όποίο προπέμπουμε σήμερα, Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου, στην αιωνιότητα.

Ή αιφνίδια και άδόκητη μετάστασή του πατρός Μιχαήλ στά ούράνια σκηνώματα προκάλεσε βαθιά όδύνη, άφατη θλίψη και συγκίνηση σέ όλους μας, στους συγγενείς του, στην Ίερατική μας οικογένεια και στους λαϊκούς άδελφούς μας, ιδιαιτέρως όμως στους Ένορίτες τής Ένορίας του Άφέντη Χριστού τής Κάτω Μερᾶς.

Άποχωριζόμαστε σήμερα ένα έπίλεκτο μέλος του πρεσβυτερίου τής Ίεράς Μητροπόλεώς μας, έναν πολύπειρο πατέρα, άδελφό και συλλειτουργό, πού στήριζε, ενέπνεε και καθοδηγούσε μέ τό παράδειγμα και τούς λόγους του κάθε άνθρωπο, νέο ή ήλικιωμένο, άνδρα ή γυναίκα, ξένο ή γνωστό, φίλο ή έχθρό.

Ό προκείμενος κεκοιμημένος Ίερεύς και μακαριστός άδελφός και συλλειτουργός μας, μετά από τή σοβαρή δοκιμασία τής ύγείας του παρέδωσε τήν άθάνατη ψυχή του στα χέρια του Θεού, έχοντας συμπληρώσει πενήντα τρία και πλέον έτη Ίερωσύνης.

Γνωρίζουμε όλοι ότι ή ιερωσύνη είναι τό μέγιστο στον κόσμο άξίωμα. Είναι σφραγίδα άνεξίτηλη, άφοϋ ακολουθεϊ τόν Ίερέα και μετά θάνατον. Γι' αυτό και τούτη τήν ώρα είναι ένδυμένος μέ όλα τά Ίερατικά του Άμφια και στή συγχωρητική εύχή πού μόνο στους Ίερείς διαβάζεται, εύχηθήκαμε στον Κύριο και Θεό μας, «όπως άνέδειξε έδω στή γη ιερέα Του τόν μακαριστό άδελφό μας Μιχαήλ, έτσι νά τόν άναδείξει και ιερέα του ούρανού Του θυσιαστηρίου»!

Ό π. Μιχαήλ γεννήθηκε τό έτος 1946 στην Κάτω Μετά της Ίεράπετρας, και ανατράφηκε «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου» από τούς φτωχούς αλλά έργατικούς και τίμιους γονείς του, τούς μακαριστούς Νικόλαο και Μαρία. Από τά παιδικά και νεανικά του χρόνια διακατεχόταν από τόν ιερό πόθο και τόν φλογερό ζήλο νά λάβει τό χάρισμα τής Ίερωσύνης και νά ζήσει τήν έκκλησιαστική ζωή. Γι' αυτό ένεγράφη στην Γεραρά Έκκλησιαστική Σχολή των Χανίων, από τήν όποία άποφοίτησε τό έτος 1967, διακρινόμενος για τήν πρόοδο, τήν έπιμέλεια και τήν επίδοσή του.

Τό ίδιο έτος νυμφεύθηκε τήν Καλλιόπη Παπαδοπετράκη, μέ τήν όποία ευτύχησε νά άποκτήσει δύο παιδιά, τόν Νικόλαο και τή μακαριστή Μαρία, τρία έγγόνια και

δύο δυσέγγονα. Λίγους μήνες αργότερα ο Χριστός τον προσκάλεσε και Έκεῖνος ἀποδέχθηκε τήν κλήση νά λάβει τό χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης, πού εἶναι ὑψηλότερη σέ πνευματική ἀξία κάθε ἄλλη ἐπίγεια ἐξουσία καί ἀρχή, λόγω τῆς σταυρικής-ποιμαντικῆς καί κοινοτικῆς εὐθύνης τοῦ Ἱερέως, πού καθίσταται ὑπουργός καί οἰκονόμος τῶν θείων Μυστηρίων.

Παράλληλα μέ τά ἐφημεριακά του καθήκοντα σπούδασε τήν ἱερά Ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας στή Θεολογική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ.

Διάκονος χειροτονήθηκε ἀπό τόν μακαριστό Μητροπολίτη Ἱεραπύτνης καί Σητείας κυρό Φιλόθεο τόν Β΄ στίς 31 Δεκεμβρίου 1967 στόν Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἱεράπετρας καί Πρεσβύτερος ἀπό τόν ἴδιο Ἀρχιερέα στίς 1 Ἰανουαρίου 1968 στόν παραπάνω ἱερό ναό.

Ἐπηρετήσε ἀρχικά ὡς Ἐφημέριος στίς Ἐνορίες Λαπίθου καί Παχειάς Ἄμμου. Μετά τήν εἰσαγωγή του στή Θεολογική Σχολή τοῦ Α.Π. Θεσσαλονίκης, ἀπό 1.1.1972 μετατέθηκε σέ ὀργανική θέση τῆς Ἱεραῖς Μητροπόλεως Κασσανδρείας, ὅπου διορίσθηκε Ἐφημέριος τῆς Ἐνορίας Ἁγίου Παντελεήμονος Χαλκιδικῆς. Ἐνα χρόνο αργότερα μετατέθηκε στήν Ἱ. Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, ὅπου διορίσθηκε στήν Ἐνορία Ἁγίου Γεωργίου Χορτιάτη, ἡ ὁποία ὁμως ὑπήχθηκε στήν νεοσυσταθεῖσα Ἱ. Μητρόπολη Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως, ἀπό τήν ὁποία τόν Ἰούνιο τοῦ 1975, πού ὀλοκλήρωσε τίς Πανεπιστημιακές σπουδές του καί ἔλαβε τό πτυχίο, ἐπανῆλθε στήν Ἱ. Μητρόπόλῃ μας καί ἐπαναδιορίσθηκε στήν Ἐνορία Παχειάς Ἄμμου.

Ἐπειδή ὁμως διορίσθηκε Καθηγητής στήν Ἱερατική Σχολή τῶν Χανίων τόν Νοέμβριο τοῦ ἔτους 1978 ἔλαβε Ἀπολυτήριο Γράμμα καί μετατέθηκε στήν Ἱ. Μητρόπολη Κισάμου καί Σελίνου, ὅπου ὑπηρέτησε τίς Ἐνορίες Ἐπισκοπῆς Κισάμου καί Βληθιά Σελίνου ἕως τόν Ἰούλιο τοῦ 1981, ὅποτε μετατέθηκε στήν Ἱ. Μητρόπολη Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου καί διορίσθηκε Ἐφημέριος στήν Ἐνορία Πλάκα Κόκκινου Χωριοῦ Ἀποκορώνου Χανίων.

Τό 1987 ἐπανῆλθε στήν Ἱ. Μητρόπολη Ἱεραπύτνης καί Σητείας καί διορίσθηκε Ἐφημέριος Ἐνορίας Μεταξοχωρίου καί λίγο αργότερα Παχειάς Ἄμμου. Ἀπό τό 1989 ὑπηρέτησε συνεχῶς στήν Ἐνορία Μεταμορφώσεως Σωτήρος πόλεως Ἱεράπετρας, ἕως καί τό 2016 πού συνταξιοδοτήθηκε. Ἀλλά καί μετά τήν συνταξιοδότηση του δέν ἐγκατέλειψε τό ἱερό θυσιαστήριο μέχρι πού οἱ σωματικές του δυνάμεις τό ἐπέτρεπαν.

Ὡς Καθηγητής στό Ἐκκλησιαστικό Γυμνάσιο & Λύκειο Κρήτης, μέ μαθητές τούς ὑποψήφιους Κληρικούς, στούς ὁποίους καλλιέργησε τήν ἱερατική κλήση, ἀλλά καί αργότερα στά Σχολεῖα τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης τῆς Ἱεράπετρας, δίδαξε Ὁρθόδοξη Χριστιανική Ἀγωγή, καί παράλληλα συμβούλευε, παρηγοροῦσε, ἐνίσχυε, καί στερέωνε στήν ὀρθόδοξη τῶν μαθητῶν του ἀλλά καί τῶν ἀνθρώπων ὄλων τῶν ἡλικιῶν. Ἡ ἀδιάλειπτη λειτουργική ζωή, τό θεῖο κήρυγμα, ἡ ἐξομολόγηση, ἡ κατήχηση καί ἡ ἀγωγή τῶν νέων χαρακτήριζαν τήν διακονία του.

Ὁ ἐκλιπών καί «ἐν οὐρανίοις θαλάμοις» πλέον εὐρισκόμενος π. Μιχαήλ ὑπηρέτησε τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καλλιεργώντας τόν Ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου μας μέ ἀκλόνητη πίστη, φιλακόλουθο πνεῦμα, ἐργατικότητα, ἱερατικό ἦθος, ἄδολη

ἀγάπη, ἀπλότητα, αὐταπάρνηση, σύνεση, πραότητα, ταπεινότητα, ἀφοσίωση καὶ ὑψηλό αἶσθημα ποιμαντικῆς εὐθύνης καὶ διακονίας τοῦ συνανθρώπου.

Κύρια ἐφόδια τῆς ἱερατικῆς του διακονίας δὲν ἦταν ἡ μεγάλη μὀρφωση καὶ τὰ πτυχία πού κατεῖχε, ἀλλὰ ἡ πλούσια καὶ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγνά συναισθήματα καὶ χριστιανικά βιώματα καρδιά του. Ἦταν βαθιά ριζωμένη μέσα του ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Ἐκκλησία καὶ στὸν Ἀρχηγό της καὶ Ζωοδότη Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, γι' αὐτό καὶ ἐνδύθηκε τό ἱερό καὶ τιμημένο ράσο, προσφέροντας τὰ πολλά χαρίσματα καὶ τίς ἀρετές του στὴν ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Γι'αὐτό καὶ μακαριστός παπα-Μιχάλης ἀπολάμβανε τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς τιμῆς τῶν χριστιανῶν ὄντας «ὄλως ἱερωμένος Θεῷ». Ἡ θεία Χάρη, «ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα», πού πάντοτε ἐπεσκίαζε τὴν καρδιά του, τὸν βοήθησε νὰ ἀντέξει τὴ μεγάλη δοκιμασία καὶ πικρία τῆς ἀδόκτης καὶ πρόωρης κοίμησης τῆς πολυαγαπημένης καὶ μονάκριβης θυγατέρας του Μαρίας. Ὑπέμεινε ὡς ἄλλος Ἴωβ μέ καρτερία, μέ σιωπή καὶ τελωνική ταπείνωση. Ἀλλὰ καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια σήκωσε ἀγόγγυστα καὶ θεώρησε θεόσδοτο τὸν μεγάλο σταυρό τῆς κλονισμένης ὑγείας του, πάντοτε μέ τό χαμόγελο στά χεῖλη, πάντοτε μέ τό «ἔχει ὁ Θεός».

Ἀοίδιμε πάτερ Μιχαήλ, ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ!

Δόξαζουμε τὸν ἐν Τριάδι ἕνα ἀληθινό Θεό πού μᾶς χάρισε ἕνα τέτοιο ποιμένα καὶ λειτουργό Του. Θά σέ θυμόμαστε ὄλοι μέ πολλή ἀγάπη καὶ σεβασμό. Θά σέ μνημονεύουμε πάντοτε στὴν Ἁγία Πρόθεση καὶ θά προσευχόμαστε σέ κάθε Θεία Λειτουργία γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς σου. Μαζί μέ τίς προσευχές τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας θά σέ συνοδεύουν οἱ πολλοὶ κόποι καὶ μόχθοι σου γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι καὶ ἐσύ ἀπὸ τό ἐπουράνιο Θυσιαστήριο, ὅπου πορεύεσαι πλέον γιὰ νὰ συλλειτουργεῖς ἐσαεὶ μέ τὸν Μέγα Ἀρχιερέα καὶ Ἀρχιθύτη Κύριό μας καὶ μέ τό πλῆθος τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, θά δέεσαι γιὰ ὄλους ἐμᾶς.

Σέ ἀποχαιρετοῦμε καὶ περιμένουμε νὰ σέ συναντήσουμε καὶ πάλι στὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ. Ἦς εἶναι «μακαρία ἡ ὁδὸς ἡ πορεύη σήμερον», ἀγαπητέ μας πάτερ Μιχαήλ, «ὅτι ἤτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως». Πορεύου ἐν εἰρήνῃ τὴν ἀγαθὴν πορείαν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ ἄληκτον ζωὴν. Ὁ μεγαλοδωρος Κύριός μας καὶ νυμφίος τῶν ψυχῶν νὰ χαρίσει στὴν ἀγαπημένη σου Πρεσβυτέρα Καλλιόπη, τὸν υἱό σου Νικόλαο, τὰ λατρεμένα σου ἐγγόνια, τὰ ἀδέλφια σου, καὶ σέ ὄλους τους κατὰ σάρκα συγγενεῖς σου τὴν ἐξ ὕψους παρηγορία, δύναμη καὶ ὑπομονή.

Ὁ Ἀρχηγός τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ὁ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάς Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός νὰ ἀναπαύσει τὴν μακαρία ψυχὴ σου ἐν Χώρα ζώντων μετὰ τῶν Δικαίων καὶ τῶν Ἁγίων.

Ἦς εἶναι ἡ μνήμη σου αἰωνία καὶ ἄληστος! Ἀμήν.